

LBRIS

We know
books

JOJO MOYES

Înainte
să te cunosc

Traducere din limba engleză
GABRIEL TUDOR

LITERA
București

Prolog

2007

Când el iese din baie, ea e deja trează, tolănită, în capul oaselor, între perne și răsfoind pliantele turistice de lângă pat. Poartă unul dintre tricourile lui, iar părul ei lung e ciufulit într-un fel care pe el îl face să-și amintească visător de deliciile nopții trecute. El rămâne pe loc, savurând amintirea, în vreme ce-și freacă rapid părul cu un prosop.

Ea ridică ochii de pe o broșură și face o figură bosumflată. Poate că e puțin cam mare pentru un asemenea gest copilăresc, dar se cunosc de suficient de puțin timp ca să pară încă drăgălașă.

– Chiar *trebuie* să facem ceva care să implice hălăduitul prin munți sau traversarea a cine știe ce râpă periculoasă? E prima vacanță adevărată pe care o petrecem în doi, și în pliantele astea nu văd nici măcar o singură excursie în care să nu fii nevoit să te arunci de undeva sau – se preface ea că tremură – să stai înfodolit în pulovere de lână!

Aruncă broșura din pat și-și întinde brațele de culoarea caramेलului peste cap. Are o voce răgușită, mărturie a orelor de nesomn.

– Ce-ai zice de o stațiune de lux din Bali? Am putea sta pe plajă... ore întregi, răsfățați... Ar fi niște nopți lungi și relaxante...

– Nu-mi place genul ăsta de vacanță. Trebuie să fac ceva...

– De pildă, să te arunci din avion.

– Nu spune că nu-ți place un lucru până nu l-ai încercat!

– Dacă pentru tine tot nu contează, cred că nici n-am să-l încerc.

Cămașa, ușor umedă, i se lipește de piele. Își aranjează părul cu un pieptăn și apoi își deschide telefonul mobil, tresărind la vederea nenumăratelor mesaje care dau năvală pe ecranul minuscul.

– În regulă, zice el. Trebuie să plec, te poți servi și singură cu micul dejun.

Se apleacă peste pat și o sărută. Trupul ei e cald și senzual, răspândind un parfum plăcut. El îi plimbă degetele peste ceafă, inspirându-i cu nesaț mirosul, iar gândurile i se amestecă în minte când ea îl cuprinde cu brațele pe după gât, trăgându-l în pat.

– Plecăm undeva la sfârșitul săptămânii?

El se smulge cu regret din îmbrățișare.

– Totul depinde de tranzacția asta. Deocamdată, nu sunt sigur de nimic. Dar e posibil să fiu nevoit să ajung la New York. Oricum, am putea lua o cină drăguță pe undeva joi, ce spui? Tu alegi restaurantul.

Combinezonul lui de motociclist, din piele, e agățat în cuierul de pe ușă, și el se întinde să-l ia. Ea îl privește cu ochi mijiți:

– Hm, cină! Cu sau fără domnul BlackBerry?

– Poftim?

– Domnul BlackBerry mă face să mă simt în plus, spune ea, strâmbând iar din nas. Am impresia întotdeauna că mai e cineva cu noi, care ține să-ți capteze mereu interesul.

– O să-l dau pe silențios.

– Will Traynor! pufnește ea. Trebuie să existe și momente când îl poți închide de tot.

– Dar azi-noapte nu l-am închis?

– Daaa, doar după mari presiuni...

– Așa se numesc acum? rânjește el, satisfăcut și își pune combinezonul.

Vraja pe care Lissa o exercită asupra imaginației lui e, în sfârșit, destrămată. Își aruncă jacheta de piele peste braț și-i trimite o bezea cu vârfurile degetelor, din ușă.

Pe BlackBerry are douăzeci și două de mesaje, primul trimis de la New York la ora 3.42 noaptea. Vreo problemă juridică. Ia liftul până în parcare subterană, încercând să se pună la curent cu cele întâmplate peste noapte.

– 'Neața, domnule Traynor!

Paznicul iese din ghereta lui acoperită cu un material impermeabil, deși aici nu plouă niciodată. Will se întreabă uneori ce-o fi făcând el acolo în primele ore ale dimineții, cu ochii zgâiți la ecranele cu circuit închis, la strălucitoarele mașini de 60 000 de lire sterline bucata, care nu se murdăresc niciodată. Își îmbracă jacheta în timp ce-l întreabă:

– Cum e pe-afară, Mick?

– Groaznic, domnule! Plouă cu găleata.

Will se oprește.

– Serios? Deci nu prea e vreme de mers cu motocicleta?

Paznicul scutură din cap.

– Nu prea, domnule. Poate doar dacă aveți vreun acoperiș gonflabil la motocicletă. Sau dacă vreți să vă sinucideți...

Will își privește motocicleta, apoi își dă jos combinezonul de piele. Indiferent ce crede Lissa, el nu e omul care să-și asume riscuri inutile. Descuie cutia mare din spatele motocicletei și îngheșuie combinezonul acolo, apoi încuie la loc și-i azvârle cheile lui Mick, care le prinde, îndemânatic, în pumn.

– Te rog, ia-le și strecoară-le pe sub ușa de la apartamentul meu!

– Nici o problemă. Vreți să vă chem un taxi?

– Stai aici, n-are nici un rost să ne plouă pe amândoi. Ies singur!

Mick apasă pe buton pentru a deschide bariera automată, și Will se avântă înainte, ridicând un braț în semn de mulțumire. Este încă întuneric și plouă des, cu fulgere și tunete, dar, deși abia e trecut de șapte și jumătate dimineața, traficul din centrul Londrei e deja un coșmar. Will își ridică gulerul în jurul gâtului și pășește pe stradă către intersecție, unde are toate șansele să găsească un taxi liber. De atâta ploaie, asfaltul lucește, reflectând lumina cenușie a zorilor.

Înjură în gând văzând alți indivizi la costum aflați deja la marginea trotuarului, în așteptarea unui taxi. De când naiba se scoală toată Londra așa de devreme? Parcă toată lumea a avut aceeași grijă ca și el. Tocmai se întreabă unde anume să stea pentru a fi cât mai bine poziționat, când sună telefonul. Rupert.

– Da, sunt pe drum. Încerc să găesc un taxi.

Observă un taxi cu o firmă portocalie apropiindu-se, pe partea cealaltă a drumului, și o ia la fugă într-acolo, sperând că nu l-a mai

văzută nimeni. Un autobuz huruie pe lângă el, urmat de un camion ale cărui frâne scârțâie groaznic, aproape asurzindu-l.

– Nu te aud, Rupe! strigă el, încercând să acopere zgomotul traficului. Te rog să repeți!

Rămâne o clipă prizonier pe refugiul din mijlocul străzii, cu toate mașinile care vâjâie pe lângă el într-un torent neîntrerupt, dar nu-și dezlipește ochii de la lumina portocalie și își ridică mâna liberă, sperând că șoferul îl poate zări prin ploaia deasă.

– Trebuie să-l suni pe Jeff la New York. Nu s-a culcat, așteaptă telefonul tău. Am încercat să dăm de tine azi-noapte.

– Care-i problema?

– Chichițe legale. S-au împotmolit la două clauze din paragraful... semnătură... hârtii...

Vocea celuiilalt e înăbușită de o mașină care trece în viteză, cu cauciucurile șuierând pe asfaltul umed.

– N-am auzit ce-ai spus.

Taximetristul l-a văzut. Încetinește, stropind ușor înainte să oprească lângă trotuarul de vizavi. Will zărește un alt trecător care încearcă să prindă taxiul, dar care renunță la cursă dându-și seama că rivalul va ajunge la mașină înaintea lui. Trăiește un vag sentiment de triumf.

– Uite cum facem, spune-i lui Cally să mă aștepte cu documentele pe birou. În zece minute sunt acolo! țipă el în telefon.

Aruncă rapid o privire în stânga și-n dreapta, scuturând din cap pe când aleargă ultimii metri către taxi și având deja pe buze adresa unde dorește să ajungă: „Blackfriars“. Picăturile de ploaie i se scurg prin spațiul îngust dintre gulerul jachetei și cămașă. Va fi ud learcă atunci când o să ajungă la birou, chiar dacă va trebui să facă doar câțiva pași pe jos. Poate chiar o să fie nevoie să-și trimită secretara să-i aducă altă cămașă.

– Și va trebui să rezolvăm problema cu auditul intern înainte ca Martin să apuce să...

Ridică ochii, auzind un zgomot puternic – sunetul strident al unui claxon. Vede aripa de un negru strălucitor a taxiului în fața lui și pe șofer lăsând deja geamul portierei. Cu coada ochiului, surprinde ceva fără o formă precisă, ceva care se apropie însă de el cu o viteză imposibilă.

Se întoarce cu fața într-acolo și într-o fracțiune de secundă își dă seama că stă chiar în calea acelui bolid infernal și că n-are cum să se ferească. Stupefiat, lasă telefonul să-i scape din mână și aude un țipăt, care e poate al lui. Ultimele lucruri pe care le vede sunt o mânășă de piele, un chip sub o cască, groaza din ochii celuiilalt reflectând propria-i groază. Se aude o explozie, și totul se împrăstie în mii de bucăți. Și apoi nu mai e nimic.

Capitolul 1

2009

Sunt exact 158 de pași între stația de autobuz și casă, dar poți face și 180, dacă nu te grăbești sau dacă ești pe tocuri. Am trecut de intersecție, intrând pe strada noastră (68 de pași) și am văzut casa – o jumătate de duplex cu patru dormitoare într-un șir de duplexuri identice cu trei sau patru dormitoare. Mașina tatei era afară, ceea ce însemna că el nu plecase încă la lucru.

În spatele meu, soarele apunea dincolo de castelul Stortfold, a cărui umbră întunecată se lăbărța peste deal ca o uriașă pată de ceară topită, gata să mă cuprindă. Într-o altfel de zi, v-aș fi putut spune toate lucrurile care mi se întâmplaseră pe acest drum: locul unde tata mă învățase să merg pe bicicletă fără roți ajutătoare, casa în care doamna Doherty, cea care purta o perucă mereu strâmbă, ne făcea fursecuri cu stafide, sau gardul viu unde Treena doborâse cândva un cuib de viespi, și amândouă fugiserăm, țipând, înapoi spre castel.

Tricicleta lui Thomas zăcea întoarsă cu roțile în sus în mijlocul aleii de la intrare, și, închizând poarta după mine, am tras-o sub verandă și am deschis ușa. Căldura mă izbi cu forța unui airbag; mama nu suportă frigul și ține centrala deschisă tot timpul anului. Din cauza asta, tata deschide mereu ferestrele, bodogănind că iar o să ne coste încălzirea o avere. Spune că facturile noastre la căldură sunt mai mari decât PIB-ul unei țări africane mici.

– Tu ești, drăguț?

– Da!

Mi-am agățat jacheta în cuier, chinuindu-mă să găsesc un locșor liber între celelalte haine.

– Cine anume? Lou? Treena?

– Lou.

Din ușă, am aruncat o privire în living. Tata era lungit pe canapea, cu fața în jos și mâna înfiptă între perne, ca și cum acestea i-ar fi înghițit tot brațul. Thomas, nepotelul meu în vârstă de cinci ani, stătea pe vine, privindu-l atent.

– Lego, mormăi tata, întorcând spre mine o față roșie de efort. De ce-or face afurisitele astea de piese atât de mici habar n-am!

– Unde e mami?

– E sus. Ce zici de piesa asta? E de-a dreptul microscopică!

Am ridicat privirea și am auzit slab scârțâitul familiar al mesei de călcat. Josie Clark, mama mea, nu se odihnea niciodată. Era un motiv de mândrie pentru ea. Se știa că, într-un rând, ținuse morțiș să se urce pe o scară și să vopsească, pe dinafara casei, ramele ferestrelor, în vreme ce noi, ceilalți, mâncam cina.

– Vrei, te rog, să găsești afurisitul ăla de braț al figurinei? Îl caut de o jumătate de oră și acum trebuie să mă pregătesc să plec la serviciu.

– Lucrezi de noapte?

– Da. Și e deja cinci și jumătate.

Mi-am aruncat privirea către ceas.

– De fapt, e patru și jumătate

Tata își scoase mâna dintre perne și se zgâi la ceasul lui.

– Hm, și atunci de ce ai venit așa devreme acasă?

Am dat ușor din cap, ca și cum n-aș fi înțeles întrebarea, și am luat-o spre bucătărie.

Bunicul stătea în scaunul său de la fereastra bucătăriei, studiind un careu de sudoku. Medicul ne spusese că-i face bine la memorie, ajutându-l să se concentreze după atacurile cerebrale. Bănuiam că eram singura care observase că, de fapt, umplea pătrățelele cu orice număr îi trecea prin minte.

– Salut, bunicule!

Mă privi blând și-mi zâmbi.

– Vrei o ceașcă de ceai?

El scutură din cap, apoi deschise gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva.

– Dar un suc rece?

Bunicul încuviință, mișcând încet bărbia în jos. Am deschis frigiderul.

– Nu mai avem suc de mere.

Sucul de mere, mi-am amintit eu, era prea scump.

– Vrei apă?

El înclină fruntea, murmurând, pe când îi întindeam paharul, ceva ce ar fi putut să fie un „mulțumesc”.

Mama intră în cameră, purtând un coș uriaș cu lenjerie frumos împăturită.

– Astea-s ale tale? mă întrebă ea, întinzându-mi o pereche de șosete.

– Nu, ale Treenei, cred.

– Mă gândeam eu. Fistichie culoare! Cred că au căpătat culoarea prunei de la pijamaua tatei. Te-ai întors devreme. Ieși undeva?

– Nu, i-am răspuns eu, după care mi-am umplut un pahar cu apă și l-am băut.

– Vine Patrick mai târziu pe aici? A sunat ceva mai devreme. Aveai telefonul închis?

– Hm...

– A spus că-ți caută o rezervare pentru vacanță. Taică-tău spune că a văzut ceva la televizor despre locul unde vrei să mergi. Unde ți-ar plăcea? Ipsos? Kalypsos?

– Skiathos.

– Așa, asta e. Trebuie să suni la hotel și să verifici, să fie totul în regulă. Caută pe internet. El și cu taică-tău au văzut ceva la știri, pe la prânz. Se pare că tipii ăia construiesc hoteluri cam de mântuială, și nu-ți dai seama de asta decât după ce ajungi acolo. Tăticule, n-ai vrea o ceașcă de ceai? Lou nu ți-a oferit una? Mama puse ceainicul pe foc și apoi îmi aruncă o privire întrebătoare. Probabil observase, în sfârșit, că eram suspect de tăcută. Ești bine, draga mea? Pari groaznic de palidă.

Întinse palma spre fruntea mea ca și cum aș fi fost un copil, nu o fată de douăzeci și șase de ani.

- Nu cred că mai plecăm în nici o vacanță.

Mama încremeni, cu mâna pe fruntea mea. Privirea ei era mai scrutătoare decât un aparat cu raze X - o simțisem de atâtea ori în copilărie.

- Te-ai certat cu Pat cumva?

- Mami, știi... eu...

- Nu vreau să mă amestec între voi. Doar că sunteți împreună de atâta timp... e normal ca uneori lucrurile să mai scârțâie, când și când... Vreau să zic, eu și cu taică-tău... noi...

- Mami, mi-am pierdut slujba.

Vocea mea răsună în liniștea care se așternuse. Cuvintele plutiră, lăsându-se apoi încet peste mica încăpere mult timp după ce sunetele se stinseseră.

- Ce-ai făcut?

- Frank închide cafeneaua. Începând de mâine.

I-am întins plicul umed pe care-l frământasem în palme, șocată, pe tot drumul spre casă. Toți cei 180 de pași de la stația de autobuz.

- Mi-a dat salariu compensatoriu pe trei luni.

Ziua începuse ca oricare alta. Toți cei pe care-i cunoșteam urau diminețile de luni, dar pe mine nu mă deranjau. Îmi plăcea să ajung devreme la cafeneaua Buttered Bun, să pregătesc uriașul termos pentru ceai, să aduc cutiile cu lapte și cornuri din magazia din spate și să stau la taifas cu Frank pe când ne pregăteam de deschidere.

Îmi plăceau nespus căldura cafenelei, încărcată de mirosul îmbietor de șuncă, și aerul rece care intra înăuntru în reprize de câte ori ușa se deschidea, murmurul scăzut al conversațiilor și, când era liniște, radioul lui Frank, cântând în surdină, în colțul lui. Nu era un loc prea modern - pereții erau acoperiți cu imagini ale castelului de pe deal, mesele aveau tăblii îngălbenite de vreme, iar meniul era neschimbat de când se deschisese localul -, doar negresele cu ciocolată fuseseră adăugate la lista de dulciuri.

Dar, mai mult decât orice, îmi plăceau clienții. Îmi plăcea de Kev și de Angelo, instalatorii, care veneau în majoritatea dimineților și-l tachinau pe Frank, închipuindu-și tot felul de locuri ciudate din care ar fi putut proveni carnea gătită de el. Îmi plăcea de „doamna

Păpădie“, poreclită astfel din cauza pământului ei de păr alb; femeia comanda, de luni până joi, ouă cu cartofi prăjiți și citea ziarele în timp ce dădea gata două cești mari de ceai. Întotdeauna mă străduiam să vorbesc cu ea. Bănuiam că erau singurele cuvinte pe care sărmana femeie le schimba cu cineva, toată ziua.

Îmi plăceau și turiștii, care se opreau în drumul lor spre și dinspre castel, școlarii gălăgioși, care veneau la cafenea după orele de curs, funcționarii din birourile de peste drum. Și-mi mai plăceau Nina și Cherie, coafezele, care știau pe de rost conținutul caloric al fiecărui preparat pe care-l puteai mânca la Buttered Bun. Nici măcar clienții enervanți, precum femeia cu păr roșu care avea magazinul de jucării și mă acuza cel puțin o dată pe săptămână că nu i-am dat restul corect, nu mă deranjau.

Priveam cum, pe la mese, se înfiripă și se destramă relații, cum cupluri divorțate își împart copiii, vedeam sentimentul de ușurare, dar și de vinovăție al acelor părinți care nu suportau să gătească și veneau să mănânce la noi și plăcerea secretă a pensionarilor în fața unui mic dejun cu prăjeli. Toată existența umană se scurgea prin cafeneaua noastră, și majoritatea clienților schimbau câteva cuvinte cu mine, făceau glume sau comentau diverse lucruri în fața ceștilor aburinde cu ceai. Tata întotdeauna spusese că nu se știe niciodată ce mi-ar putea ieși pe gură, dar în cafenea nu conta.

Frank mă plăcea așa cum eram. Avea o fire domoală și spunea că prezența mea înviora acel loc liniștit. Eram un fel de chelneriță, doar că, spre ușurarea mea, n-aveam de-a face cu toți bețivanii.

Și apoi, în după-amiaza aceea, când agitația prânzului se potolise și cafeneaua rămăsese aproape goală, Frank ieșise de după cuptorul încins și, ștergându-și mâinile ude de șorț, întorsese semnul „ÎNCHIS“ de pe ușă cu fața spre stradă.

Strângea, spasmodic, un prosop de bucătărie între palme și părea mai stânjenit decât îl văzusem vreodată. M-am întrebat, în gând, dacă i se plânsese cineva de mine. Fără o vorbă, mă îndemnă, cu un gest scurt, să mă așez.

- Îmi pare rău, Louisa, spuse el, după ce-mi dădu vestea. Eu mă întorc în Australia. Tata nu se simte prea bine și, din câte am auzit, o să se

înființeze o cafenea chiar la castel. Pentru mine, viitorul nu arată prea roz...

Cred că am rămas cu gura căscată, privindu-l fără să fiu în stare să rostesc vreun cuvânt. Apoi Frank îmi dădu plicul și îmi răspunse la întrebarea care-mi stătea pe buze:

– Știu că n-am avut niciodată vreun contract de muncă oficial sau ceva de genul ăsta, dar nu vreau să te las acum fără nici un ban. Ai aici leafa pe următoarele trei luni. Măine închidem.

– Trei luni! izbucni tata, în timp ce mama îmi puse în mâini o ceașcă de ceai dulce. Ei, asta e generos din partea lui, dacă ne gândim că fata a muncit ca o sclavă acolo, șase ani bătuți pe muchie.

– Bernard! îi aruncă mama o privire muștrătoare, arătând spre micul Thomas.

Părinții mei aveau grijă de el după ce venea de la școală până când Treena se întorcea de la muncă.

– Și ce naiba o să facă ea acum? Ar fi trebuit s-o anunțe mai din vreme, afurisitul...

– Ei, bine... o să-și găsească altă slujbă.

– N-o să găsească nici o blestemată de slujbă, Josie! Știi asta la fel de bine ca și mine. Suntem în plină recesiune, fir-ar să fie!

Mama închise ochii pentru o clipă, ca și cum ar fi vrut să-și adune gândurile înainte de a vorbi.

– E o fată descurcăreață. O să-și găsească ea ceva. Și are un CV excelent, nu-i așa? Frank o să-i dea referințe bune.

– O, grozave referințe, n-am ce zice!... „Louisa Clark e foarte bună la uns feliile de pâine cu unt și e expertă în făcut ceai.”

– Îți mulțumesc pentru încredere, tati.

– Nu, doar ziceam și eu...

De fapt, știam adevăratul motiv al temerilor tatei. Ei se bazau pe leafa mea. Treena nu câștiga mare lucru la florăria unde era angajată. Mama nu putea lucra, căci îngrija de bunicul, iar bunicul avea o pensie de nimic. Tata trăia și el cu spaima în suflet c-o să-și piardă slujba de la fabrica de mobilă. De luni de zile îl auzea pe șeful lui mor-măind ceva despre posibile concedieri. Acasă auzeam discuții despre datorii și despre probleme cu cărțile de credit. Tata avusese mașina

lovită cu daună totală de un șofer neasigurat, în urmă cu doi ani, și incidentul ăsta fusese, cumva, suficient pentru ca finanțele părinților mei să se prăbușească, asemenea unei clădiri șubrezite. Salariul meu modest fusese, în aceste condiții, un balon de oxigen, îndeajuns ca să putem supraviețui, mulțumită lui, săptămână după săptămână.

– Să nu ne speriem degeaba! Poate merge chiar mâine la Oficiul Forțelor de Muncă, să vadă ce oferte sunt. A primit destul cât să se descurce deocamdată.

Vorbeau de parcă nici n-aș fi fost acolo.

– Și apoi, e o fată isteată. Ești o fată deșteaptă, nu-i așa, scumpete? Poate o să facă un curs de calculator. O să aibă o slujbă de birou.

Am stat să-i ascult pe părinții mei discutând despre ce alte posibile slujbe aș fi putut primi cu calificarea mea limitată. Muncitoare în fabrică, mașinistă, bucătăreasă. Pentru prima oară în după-amiaza aceea, mi-a venit să plâng. Thomas mă privea cu ochii lui mari și rotunzi și îmi întinse, tăcut, o jumătate de biscuit înmuiat.

– Mulțumesc, Tommo, am șoptit abia auzit și am mâncat-o.

El era la clubul sportiv, acolo unde știam că-l voi găsi. De luni până joi, cu regularitatea unui orar de trenuri, Patrick se afla la sală sau făcea ture de alergare pe pista de atletism intens luminată.

– Aleargă cu mine! pufăi el, apropiindu-se și scoțând norișori de abur la fiecare răsuflare. Mai am patru ture de pistă...

Am ezitat o clipă, apoi am început să alerg alături de el. Era unicul mod în care știam c-am să-i pot vorbi. Purtam adidașii mei roz cu șireturi turcoaz, singurele încălțări în care aș fi putut alerga.

Îmi petrecusem ziua acasă, încercând să mă fac utilă. Dar cred că, după o oră, începusem deja s-o calc pe nervi pe mama. Ea și bunicul aveau tabieturile lor, iar eu eram o intrusă. Tata dormea, întrucât lucra de noapte toată luna, și nu trebuia deranjat. Mi-am făcut curat prin cameră și apoi m-am uitat la televizor cu sonorul oprit; din când în când, îmi aminteam că sunt acasă în miezul zilei și simțeam o apăsare grozavă în piept.

– Nu mă așteptam să vii aici.

– M-am săturat să tot stau acasă. M-am gândit că am putea face ceva împreună.

El mă privi pieziș. Chipul îi era acoperit cu o peliculă subțire de sudoare.

– Iubito, cu cât îți găsești mai repede o altă slujbă, cu atât mai bine.
– Sunt doar douăzeci și patru de ore de când am pierdut-o pe ultima. Crezi că pot să-mi permit să mă simt puțin nefericită și dez-nădăjduită? Măcar azi!

– Dar trebuie să privești partea pozitivă a lucrurilor. Știai că nu poți rămâne în cafeneaua aia toată viața. Trebuie să mergi înainte, să avansezi.

Patrick fusese ales, în urmă cu doi ani, „Tânărul antreprenor al anului” în Stortfold și încă nu-și revenise din glorie. De atunci își luase un partener de afaceri, Ginger Pete, oferind consiliere personală unor oameni aflați pe o rază de șaptezeci de kilometri, și cumpărase și două furgonete pe credit.

– Faptul că-și pierde slujbele îi poate schimba radical pe oameni, Lou, zise el privindu-și ceasul, ca să verifice dacă se află în grafic cu alergarea. Ce-ai vrea să faci acum? Ai putea să te recalifici. Sunt sigur că se acordă sprijin unor oameni ca tine.

– Oameni ca mine?

– Oameni care caută noi oportunități. Ce-ai vrea să devii? Ai putea să te faci cosmeticiană. Ești destul de drăguță pentru asta, zise el și-mi dădu un ghiont scurt, ca și cum ar fi trebuit să-i fiu recunos-cătoare pentru compliment.

– Știi doar ce înseamnă cosmetica pentru mine: apă, săpun și un pachet de șervețele.

Patrick îmi aruncă o privire exasperată.

Începeam să rămân în urmă. Urăsc alergatul și îl uram și pe el pentru că nu încetineam.

– Uite, ai putea fi... vânzătoare. Secretară. Agent imobiliar. Nu știi... Trebuie să existe ceva ce ți-ai dori să faci.

Dar nu exista nimic. Mie îmi plăcuse la cafenea. Îmi plăcuse să știu tot ce era de știut în legătură cu Buttered Bun și să aflu despre viețile oamenilor care treceau pe acolo. Mă simțisem confortabil.

– Nu trebuie să te lași cuprinsă de deznădejde, iubito! Trebuie s-o învingi. Toți antreprenorii de top reușesc să-și revină și să ajungă

iarăși în vârf. Asta a făcut Jeffrey Archer. La fel, Richard Branson, zise el, bătându-mă încetișor peste mână ca să mă încurajeze.

– Mă îndoiesc că Jeffrey Archer a fost vreodată concediat dintr-o cafenea în care servea prăjituri pentru ceai, am șoptit eu.

Rămăsesem fără suflare. Și îmi luasem și un sutien prea strâmt. M-am oprit, cu palmele înfipite în genunchi.

El se întoarse, continuând să alerge cu spatele, și vocea lui destră-mă aerul liniștit și înghețat:

– Ziceam și eu. Oricum, noaptea e un sfetnic bun. Scoală-te mâine, pune-ți niște haine frumoase și du-te direct la Oficiul Forțelor de Muncă! Sau, dacă vrei, te pregătesc să lucrezi cu mine. Știi că ies bani frumoși din asta. Și nu-ți face griji în privința vacanței! Plătesc eu tot!

I-am zâmbit, iar el îmi trimise o beza și vocea i se auzi, stârnind ecouri peste stadionul pustiu:

– Îmi dai banii când îți mai revii financiar.

Am depus prima mea cerere la Oficiul pentru Șomaj. Am fost chemată la un interviu care a durat aproape o oră și apoi la un interviu de grup, unde m-am trezit alături de o ceată pestriță de vreo douăzeci de bărbați și femei, dintre care jumătate aveau pe chip aceeași expresie de uimire pe care bănuiam că o am și eu, iar ceilalți păreau total blazați, probabil pentru că mai fuseseră aici de nenumărate ori. Am purtat la ambele interviuri ceea ce tata numea „hainele tale civile”.

Ca urmare a acestor eforturi, am îndurat o scurtă experiență în schimbul de noapte al unei fabrici care procesa carnea de pui (experiență care mi-a dat coșmaruri vreo două săptămâni) și am mers două zile la un curs de calificare în meseria de „consilier pe probleme de energie electrică”, dându-mi seama destul de repede că, în esență, eram instruită să-i conving pe oamenii în vârstă să-și schimbe furnizorul de electricitate. De aceea, i-am zis consilierului de la Forțele de Muncă, un tip pe nume Syed, că nu puteam face așa ceva. A insistat să continui totuși, așa că i-am enumerat câteva dintre tehnicile de convingere pe care instructorii mei voiau să le folosesc, moment în care el a devenit dintr-odată tăcut și mi-a sugerat că *noi* (vorbea întotdeauna cu „noi”, deși era cât se poate de clar că unul dintre noi avea o slujbă) ar trebui să încercăm altceva.

Apoi am lucrat două săptămâni la un fast-food. Programul îmi convenea, mă împăcasem cu faptul că uniforma îmi electriza părul, dar am descoperit că mi-e imposibil să respect cu sfințenie „reacțiile adecvate” impuse de politica firmei, precum: „Cu ce vă pot ajuta azi?” sau „La acest meniu doriți o porție mare de cartofi prăjiți?” Am fost concediată după ce una dintre fetele care pregăteau gogoșile m-a surprins dezbătând diversele calități ale jucăriilor gratuite cu o fetiță de patru ani. Ce pot să spun? Puștoaica era grozav de isteată: și mie Frumosele din pădurea adormită mi se păreau cam dulcele.

Și iată-mă la al patrulea interviu, în vreme ce Syed examina, pe ecranul computerului său, alte „oportunități” de angajare pentru mine. Până și el, care afișa expresia de veselie severă a unuia capabil să le găsească și celor mai dificili candidați o slujbușoară, începuse să pară puțin îngrijorat.

– Hm... Te-ai gândit vreodată să intri în industria divertismentului?

– Să fiu ce? Cântăreață de operă? Mim?

– Nu chiar. Dar văd aici o ofertă pentru un post de dansatoare la bară... De fapt, mai multe oferte.

Am încruntat din sprâncene.

– Te rog, spune-mi că glumești!

– Programul e lejer: doar treizeci de ore pe săptămână, și ești propria ta angajată. Cred că se primesc bacșișuri frumoase. Zici că ești foarte deschisă cu oamenii. Și pari să ai niște haine... teatrale.

Se uită la colanții mei, care erau verzi și strălucitori și despre care crezusem că o să mă facă să mă simt mai bine. Când îi zărise, Thomas îmi fredonase melodia din *Mica sirenă* aproape tot micul dejun.

Syed scrisese ceva la tastatura computerului, întrebându-mă:

– Ce părere ai despre supraveghetorie de chat erotic?

M-am holbat la el, și atunci el ridică din umeri:

– Ai zis că-ți place să stai de vorbă cu oamenii.

– Nu așa. Și nici la vreun bar, servind cu sânii goi. Și nici la masaj erotic. Sau la webcam erotic. Hai, Syed, zău așa! Trebuie să existe ceva ce pot face fără să-i provoc tatei un atac de cord.

Cuvintele astea părură să-l descumpănească.

– Să știi că nu prea mai sunt oportunități de angajare decât la supermarketuri, cu program flexibil...

– Nici să aranjez marfa pe rafturi, în schimbul de noapte?

De când îmi căutam de muncă, începusem să cunosc meserii de care până atunci n-avusesem habar că există.

– Pentru asta e o listă de așteptare. În general, părinții optează pentru asta, fiindcă le permite să fie ziua mai liberi și să se ocupe de copii, zise el ca și cum ar fi căutat să se scuze. Studie iar ecranul. Deci nu ne-a mai rămas decât o slujbă de îngrijitoare la domiciliu.

– Adică să șterg bătrâni la fund...

– Mi-e teamă, Louisa, că nu ești calificată pentru prea multe slujbe. Dacă vrei o reconversie profesională, sunt gata să te îndrum în direcția corectă. La centrul de educație pentru adulți există o mulțime de cursuri.

– Dar am mai discutat despre asta, Syed. Dacă fac asta, îmi pierd ajutorul de șomaj, nu?

– Dacă nu ești dispusă să muncești, da.

Câteva clipe, s-a lăsat tăcerea. M-am uitat spre ușile unde stăteau doi bodyguardi solizi. M-am întrebat dacă ei își găsiseră slujba tot prin Oficiul de Ocupare a Forței de Muncă.

– Nu mă descurc prea bine cu bătrânii, Syed. Bunicul locuiește cu noi de când a suferit un accident cerebral, și nu mă descurc deloc cu el.

– Aha, deci să înțeleg că ai ceva experiență în domeniu...

– Nu chiar. Mama are grijă permanent de el.

– Mamei tale nu i-ar plăcea o slujbă?

– Hm, ce amuzant!

– Nu glumesc deloc.

– Și să rămân eu să am grijă de bunicul? Nu, mulțumesc! Și, apropo, cred că nu doar mie nu mi-ar plăcea, ci nici lui. N-ai nimic de lucru prin vreo cafenea?

– Nu cred că au mai rămas suficiente cafenele cât să-ți garanteze o slujbă, Louisa. Am putea încerca la Kentucky Fried Chicken. Poate o să te descurci mai bine acolo.

– Fiindcă aș avea mai mult de câștigat oferind clienților Bargain Bucket în loc de Chicken McNuggets? N-aș crede.

– Atunci, poate că ar trebui să căutăm altundeva, ceva mai departe.

– Nu sunt decât patru autobuze care ajung în orașelul nostru. Știi asta prea bine. Mi-ai spus să mă interesez la autocarul pentru turiști,

și să știi că am făcut-o, dar mi s-a zis că ultimul circulă doar până la ora 5 după-amiaza. În plus, biletul e de două ori mai scump ca la un autobuz normal.

Syed se lipi cu spinarea de spătarul scaunului.

– În acest moment al discuției noastre, Louisa, trebuie să-ți amintesc că, în calitate de persoană aptă de muncă, pentru a continua să beneficiezi de ajutorul de șomaj, e necesar...

– ... să dovedesc că încerc să-mi găsesc un loc de muncă. Știu.

Cum aș fi putut să-i explic acestui om cât de mult îmi doream să lucrez undeva? Oare avea măcar cea mai vagă idee cât de mult îmi lipsea vechiul meu loc de muncă? Șomajul fusese pentru mine doar un concept, ceva îndepărtat, de care nu auzisem decât la știri, când se vorbea despre șantiere navale sau uzine de mașini. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că ar putea să-ți lipsească o slujbă așa cum ți-ar lipsi o mână sau un picior – adică un lucru pe care ți se pare firesc să-l ai. Nu mă gândisem că, pe lângă a-ți provoca temerile firești privind banii sau viitorul, pierderea slujbei te-ar putea face să te simți necorespunzător și un pic inutil. Nu mă gândisem că dimineața ți-ar putea fi mai greu să te trezești cu gândul ăsta decât cu alarma de la telefon urlându-ți în urechi. Că ți-ar putea lipsi oamenii alături de care ai lucrat, indiferent cât de puține ai avea în comun cu ei. Sau chiar că ai putea căuta din priviri chipuri familiare atunci când mergi pe stradă. De pildă, atunci când o zărisem pe Doamna Păpădie rătăcind prin fața magazinelor și părând la fel de inutilă precum mă simțeam eu, fusesem nevoită să mă lupt cu imboldul de a mă duce la ea și a o lua în brațe.

Glasul lui Syed mă trezi din reverie.

– Aha! Uite, asta cred că ar putea merge.

Am încercat să mă uit peste umărul lui, la ecran.

– Chiar acum a apărut anunțul. În clipa asta. O slujbă de îngrijitor la domiciliu.

– Ți-am spus că nu-s bună la așa ceva...

– Nu e vorba de bătrâni. E o slujbă... particulară. Îngrijire casnică... Iar adresa e la mai puțin de trei kilometri de aici. „Îngrijire și însoțire pentru un bărbat cu dizabilități“. Ai permis de conducere?

– Da. Dar va trebui să-l șterg la...

– Din câte îmi dau seama, nu vei fi nevoită să faci așa ceva, zise el, trecându-și ochii peste ecran. Este tetraplegic. Are nevoie de cineva pe timpul zilei care să-l hrănească și să-l ajute. Adesea, asemenea slujbe înseamnă să fii lângă ei când vor să iasă undeva, să-i ajuți să facă lucruri uzuale, pe care nu le mai pot face singuri. Aaa, iar leaful e grozav! Mult mai mare decât salariul minim.

– Asta probabil pentru că trebuie să-l ștergi și la fund.

– O să-i sun să-mi confirme că nu vei fi nevoită să faci asta. Dar, dacă-i așa, mergi la interviu?

Spusese ultimele cuvinte pe un ton întrebător. Dar știam amândoi răspunsul.

Am oftat și mi-am ridicat geanta, gata s-o pornesc către casă.

– Dumnezeu! strigă tata. Poți să-ți închipui așa ceva, Josie? De parcă n-ar fi fost de-ajuns că bietul om a ajuns într-un scaun cu rotile! Acum mai vine și Lou a noastră să-i țină companie!

– Bernard! îl dojeni mama.

În spatele meu, bunicul pufni în râs în timp ce sorbea din cana cu ceai.